

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO.

LETNIK XLI.

1921.

ŠTEVILKA 9.

ALOJZ GRADNIK:

V BOLNIŠNICI.

(Sestri N.)

I.

Ljubil lilije sem beloliste,
ljubil sneg sem beli vrh planine,
ljubil bele žarke mesečine,
nisem ljubil še device čiste.

Kaj so tvoje čiste očke tiste,
ki se v njih zgubé vse bolečine?
Kaj me gledaš Ti iz globočine
teh usmiljenih oči, o Kriste?

Rad bi rešil tega se telesa.
Kakor rože vonj se v noči tihi
loči od uvelega peresa,

splaval pred Te z njenimi bi vzdih
in bi rekel Ti šepetajoče:
«Samo z njo sem prišel k Tebi, Oče!»

II.

Ženske — roj minljivih rož na trati,
pisane, lomeče se igrače,
mrzle, tenke se vijoče kače,
vse nesreče so, ki v škatli zlati

skriva jih Pandora in ki hkrati
zlivajo se v koče in palače.
Samo ena je, ki vse drugače
srce še spominja se je — mati.

Vse so strup in le bežeč spomin.
Samo ona vir je, ki ne sahnje
in ne zapre srca vrat nikoli.

Sestra — tako lahke, lahke bóli
so samó ko mati rahlo dahne:
«Ali te hudó boli, moj sin?»

III.

O, dolga, dolga noč je, ko iz ran
le bolečina, strah in groza zeva;
in vsako jutro, ko se dela dan,
po koridorju zvonček se odmeva.

Ne vejo ure in ne vejo dneva,
zató je sleherni skesanovdan,
ko na obráz, od krčev razoran,
mu mirnotoplo bela sveča seva.

Kdor je zgrešil se na samotni poti
in ga je zgrizel kljuvajoči dvom,
o Bog, zdaj on se zopet vrača k Tebi.

In kdor se k Tebi ne, se vrača k Sebi.
Ker Ti in Jaz — vse je samó en dvom,
ker samo vrata si stoje nasproti.

IV.

Zakaj življenje je nemir in boj
in samo neutešno hrepenenje,
in samo bolečina in trpljenje
in samo skrb in solze, kri in znoj?

Zakaj je Smrt ko tolažoč napoj,
in kakor tiho, toplo je žarenje,
in samo kakor v senci sladek sen je,
in samo dolg, neskončno dolg pokoj?

Življenje naš od Matere odlóči,
in boj in bolečine so le želje.
Da bili z Materjo bi zopet eno.

V megleni in mirnomameči nóči,
Smrt dobrotljiva zopet vse pripelje
v ljubeče, tajno nas naročje njeno.

GUSTAV STRNIŠA:

V BOHINJU.

Gorjanci nog težkih in znojnih obrazov,
Dekleta méč krepkih in nedrij kot vlitih iz snega —
drugje je li kje še zdaj toliko pristnih izrazov
in zdravja ter zraka planinskega kamor pogled mi zabega?

Gore se smejejo, ljubkujejo v solncu nebesa,
ko jih poljubujejo sapice belih oblakov —
Oko zastrmi: Zdaj, zdaj se odgrne blesteča zavesa
in v pravljic deželo zašel bom pijanih korakov!

Po poti mlad par gre, zardeva obraz krasotice,
pogledu nje jasnem Rafael sam bi se divil;
mladenič ponosen, kot kralj poleg svoje kraljice,
šopek planink mu je mehki klobuček zasivil.

Sočnaťa polja! Mar so se vina napila,
vse podrhteva opojno, me vabi, objema:
tamkaj mejaška breza pozdravlja me — vila
znanca prijazno v gozd me košati sprejema.

Slavec zapoje — trga iz duše glasove,
pa se začudim: — Kdaj si ukral mi jih bratec —
— Ne, saj le ti si jih tukaj navžil se naš svatec,
ko si zagledal spet svoje prijazne domove —!

